

основалъ столицата си въ яка Екбатана. Тоя грададъ бил на едно бърдо, което се издигало на седмь равзвништа; всяко равниште било обиколено съ зъбата стѣнада, намерена съ особенъ шаръ, та отдалече градътъ се въ виждал много шаренъ. Приказоватъ оште, че Дейокъ, като го не икалъ да срѣшта напрѣдни ти си познайници, затворилъ въ царюви ти си двореце, не излизалъ вече прѣвѣдъ на родътъ, и сношение то му съ него ставало прѣвѣдъ едуги ти му. (На такъво отдалечаване отъ народътъ шъ живѣние въ царюви ти двореце, съ пазене отъ голѣмъма сража, било общъ обичай на неограничени ти азиатски власители).

Прѣемници ти на Дейока имали честити воюйни е околни ти народи, и покорили едноплеменици ти сеси Перси, които живѣли камъ югъ отъ Мидѣне ти. Нѣтъ лоши врагове на Иранци ти били едни диви чергарски народи на Туранъ (или Туркестанъ), които живѣли камъ сѣверъ отъ тѣхъ. Тия чергаре са извѣстни съ едно общито име *Скити*; тии съ налитане то си често опустошавали и близката Бактрия и Мидия. Староврѣменни ти прѣдавния на Иранъ са пълни съ приказки за борбата съ граблливии ти Туранци; за прѣвъ юнакъ въ тѣхъ се явява иранскій богатирь Рустемъ.

Индуси. Земята между рѣка Индъ, Хималайски ти планини и Бенгалскій заливъ се нарича Индия. Една часть отъ нея населило едно Арийско племе, което се отдѣлило отъ Иранци ти и се нарекло Индуси. Най-напрѣдъ Индуси ти захванали Пенджабъ (което ште рече: Петорѣкъ), сир. области по горното течение на Индъ и по негови ти четире главни притоци. Оттамъ тии се распространили по-нататкъ на юго-истокъ по горештото и доста плодовито поле на рѣка Хангъ; а послѣ пробили